

ΕΑΓΑΡΔΟΥ ΠΟΟΥ
ΣΚΙΑ

Σεις οι άναγινωσκοντές με εύρισκεθε
Άκρων ἐν ζωῇ ἀλλ' ἔγω ὁ γράφων
Ἄπὸ πολλοῦ ἥδη θὰ λείπω εἰς τὸ
βασίλειον τῶν σκιῶν. Διότι παράδοξα τῇ
ἀληθείᾳ θὰ συμβῶσι πράγματα, μυστήρια
θ' ἀποκαλυψθῶσι καὶ αἰώνες θὰ παρέλθωσι
προτοῦ οἱ ἀνθρώποι ἀνεύρωσι τὰς σπουδαῖς μου. Καὶ εὔροντες αὐτάς, οἱ
μὲν θὰ δυσπιστήσωσιν, ἀλλοι θ' ἀμφιβάλωσι, καὶ εἰς δάιγίστους θὰ παράσχωσιν
ὅλην πρὸς μελέτην αἱ παροῦσαι γραμμαῖ, ἀς ἐπὶ τῶν πινακίδων τούτων χαράσσω διὰ σιδηρᾶς γραφίδος.

Τὸ ἔτος ὑπῆρχεν ἔτος τρόμου, πλῆρες
αἰσθημάτων ἐντονωτάτου τρόμου, δι' ἣ
ἐπὶ γῆς δὲν ὑπάρχει ὄνομασία. Διότι πολλὰ
συνέβησαν τέρατα καὶ σημεῖα, καὶ
πανταχόθεν, εὐρέως ἡπλώθησαν ἐπὶ γῆς
τε καὶ θαλάσσης αἱ μαῦραι τοῦ Ὀλέθρου
πτέρυγες. Οἱ δοφοὶ τουλάχιστον ἀστρονόμοι
δὲν ἤγνοντο ὅτι οἱ οὐρανοὶ προεμένουν τὴν συμφοράν. Προφανῆς δὲ πότε
καὶ εἰς ἐμέ, τὸν "Ἐλάννα Οἰνέα, ὡς εἰς
τόδους ἀλλούς, ή ἐπικειμένην ἐπάνοδος
τοῦ ἐπτακοσιοστοῦ ἐννενυκοστοῦ τετάρτου
ἕτους, καθ' ὅ, ἀμα τῇ ἐπελεύσει τοῦ
ζῳδίου τοῦ Κριοῦ, ὁ πλανήτης Ζεὺς συ-
νενοῦται πρὸς τὸν ἐρυθρὸν δακτύλιον τοῦ
φοβεροῦ Κρόνου. Ἡ πένθιμός του ἐπίδρασις
ἀπετυποῦτο τρόπον τινὰ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐπ' αὐτῶν ἔτι τῶν σκέψεων
καὶ μελετῶν τῆς ἀνθρωπότητος.

Νύκτα τινά, ἥμερα ἐπτά, ἐντὸς εὐγενοῦς μεγάρους ζοφερᾶς τίνος πόλεως καλουμένης Πτολεμαΐδος, καθήμενοι τριγύρω
φιαλῶν πορφυροῦ οἴνου τῆς Χίου. Καὶ μόνην εἰσόδον διάλαμος ἥμῶν εἶχεν ὑψηλὸν χαλκῆν θύραν· καὶ ἡ θύρα δὲν ἔξειργασμένη παρὰ τοῦ Κορίννου, καὶ τὸ τεχνούργυμα πότε σπανίας τέχνης, καὶ ἐκλείετο ἐδωθεν. Μαῦρα παραπετάσματα,
δι' ὃν δι μελαγχολικὸς οὕτος θάλαμος ἐκοδμεῖτο, ἀπέκρυπτον τῆς θέας ἥμῶν
τὸν σελήνην, τὰ πένθιμα δότρα καὶ τὰς
ἡρημωμένας ὅδούς—ἀλλὰ τὴν περὶ Θεο-
μυίας σκέψιν καὶ προαισθησιν δὲν ἥδυνά-
μεθα ποσῶς ν' ἀποδιώξωμεν τοῦ νοὸς
ἥμῶν. Περὶ ἥμᾶς καὶ πρὸ ἥμῶν, ὑπῆρχον
σημεῖα ἀτίνα ἀδυνατῶν νὰ δρίσω, — ση-
μεῖα πραγματικὰ καὶ ἀῦλα, — ἀτμέσφαιρα
θλιπτική, — αἰσθημά τι ἀσφυξίας, ἀγωνίας,—καὶ, πρὸ παντὸς ἀλλοῦ, ἡ φρικῶ-
δης ἐκείνη κατάστασις, εἰς ἥν οἱ νευρι-
κοὶ περιπίπτουσιν δὲται αἱσθησίεις τῶν
εἰς δικρόν διεγείρονται καὶ ἐξερεθίζονται,
ἐνῷ αἱ πνευματικαὶ τῶν λειτουργίαις ἀ-
ποσθέννυνται καὶ ἀδρανοῦσι. Θανάσιμον
μᾶς ἐπιείζει βάρος, ἀπλούμενον ἐπὶ τῶν
μελῶν ἥμῶν, — ἐπὶ τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐπί-
πλων, — ἐπὶ τῶν κυπέλλων, δι' ὃν ἐπίνο-
μεν· καὶ τὰ πάντα ἐφαίνοντι καταπιεζό-
μενα ὑπὸ τὴν ἐπαχθῆ αὐτοῦ ἐπίδρα-
σιν, — τὰ πάντα, πλὴν τῶν φλογῶν τῶν ἐ-
πτά σιδηρῶν λυγνιῶν τῶν φωτιζουσῶν τὰ
ὅργια μας. Μηκυνόμενα κατὰ λεπτὰς φω-
τεινάς γλώσσας, ἐτήρουν τὴν εὐθυτενῆ
τῶν στάσιν ἀναλοίωτον, καὶ ἐλαυπον ὡ-
χραὶ καὶ ἀκίντοι· καὶ ἐπτὸς τῆς στρογ-

γύλης ἐξ ἐβένου τραπέζας περὶ ἥν ἐκαθήμεθα, καὶ ἥδη μὲν τῶν μετέτρεπεν εἰς καθρέπτην, ἔκαστος συμπότης ἐθεωρεῖ τῆς μορφῆς του τὴν ωχρότητα καὶ τὴν ἀνήδυσχον λάμψιν τῶν σκυθρωπῶν ὁ φθαλμὸν τῶν συντρόφων. Ἐγελδώμεν ἐν τούτοις, καὶ εἰχομεν τὴν ἀρμόζουσαν εἰς τὴν κατάστασιν μας φαιδρότητα, — τὴν φαιδρότητα τοῦ ὑπερικοῦ— καὶ ἐψάλλομεν τὰ ὕματα τοῦ Ἀνακρέοντος, — ὕματα δὲν ἥτο ὁ πῆχος ἐνὸς μόνου προσώπου, ἀλλ' ἀπειροπληθῶν ὑποκειμένων· καὶ ἡ φωνή, μεταλλάσσουσα τοισμοὺς ἀπὸ συλλαβῆς εἰς συλλαβήν, ἐπλοπτε συγκεχυμένη τὰ διάφορα μας, ἀπομιμουμένη τοὺς γνωστούς καὶ οἰκείους τόνους τόσων καὶ τόσων φίλων ἔξαφανισθέντων!

— Εἶμαι ΣΚΙΑ, καὶ τὸ διαίτημά μου κεῖται παρὰ τὰς ἐν Πτολεμαΐδι κατακόμβας, καὶ ἐγγύτατα τῶν ζοφερῶν κατακόμιών πεδιάδων τῶν περικλειουσῶν τὸν ἐναγῆ πορθμὸν τοῦ Χάρωνος!

Τότε, καὶ οἱ ἐπτά, ἴνορθωθημένη φρικιῶντες ἐπὶ τὰς ἔδας ἥμῶν, καὶ ιστάμεθα τρέμοντες, φρίσσοντες, ἐξηγριωμένοι· — διότι ὁ πῆχος τῆς φωνῆς τῆς σκιᾶς δὲν ἥτο ὁ πῆχος ἐνὸς μόνου προσώπου, ἀλλ' ἀπειροπληθῶν ὑποκειμένων· καὶ ἡ φωνή, μεταλλάσσουσα τοισμούς ἀπὸ συλλαβῆς εἰς συλλαβήν, ἐπλοπτε συγκεχυμένη τὰ διάφορα μας, ἀπομιμουμένη τοὺς γνωστούς καὶ οἰκείους τόνους τόσων καὶ τόσων φίλων ἔξαφανισθέντων!

Κ. Ι. Πρασεᾶς

ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΕΝΕΦ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(Συνήθεια: Ιδεα, σ. 88).

Ηένδεκάτη ὥρα ἥχησε. Μετέβην εἰς τὸν κοιτῶνα μου, ἀλλὰ δὲν ἔξεδύθην καὶ περιέμεινα ως τὸ μεσονύκτιον. Ἐπὶ τέλους ἥχησε καὶ μεσονύκτιον.

«Ἔλεν καιρός» ἐψήθισα, κοιμόδυνων τὸν ἐπενδύτην μου, καὶ, ἀναδύρας τὰς χειρίδας αὐτοῦ ως ἀθλητής, διευθύνθην πρὸς τὸν κῆπον. Εἶχον ἥδη εὗρει τὸ κατάλληλον μέρος, ἀπὸ τοῦ ὅποιου θὰ ἐνίδρευον: Εἰπε τὸ ἀκρον τοῦ κήπου, εἰς τὸ μέρος ὃπου ἡ αἵμασία, ἡ χωρίζουσα τὸν κῆπον μας ἀπὸ τὸν τῶν Ζαδεκίν, ἥπλοῦτο ἐπὶ τοῦ κοινοῦ τοίχου, ὑπῆρχεν ἀπομεμονωμένη ἔλατην.

Κρυπτόμενος λοιπὸν ὑπὸ τοὺς πυκνοὺς κλάδους της, ἥμωνάμην νὰ διακρίνω, ἐφ' ὃδον τὸ σκότος τὸ ἐπέτρεπε, τὰ περὶ ἐμὲ συμβαίνοντα. Πρὸ τῶν ποδῶν μου ὑπῆρχεν ἀτραπός, ἥτις μοι ἐφαίνετο κάπως μυστηριώδης. «Ως ὅφις ἀνήρχετο κατὰ μῆκος τῆς σκιάς αἵμασις, ἐφ' ἣς ἐφαίνοντο τὰ ἱχνη βιμάτων, καὶ διπιθύνετο πρὸς τὸ περίπτερον, ὑπὸ πυκνοφύλλων περικυκλούμενον ἀκατιῶν. «Εφθασα μέχρι τῆς ἔλατης, καὶ ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ κορμοῦ της, ἥχησα τὴν ἐπισκόπισιν.

«Ἡ νῦν ἥτο γαλνιαία ως τὴν προτεραιαν, ἀλλ' ὁ οὐρανὸς ἥττον συννεφῶδης, οὕτως ὥστε διέκρινε τὶς τὰς σκιάς τῶν μυκρῶν δένδρων καὶ αὐτῶν τῶν ὑψηλῶν φυτῶν. Κατ' ἀρχὰς ἐστενοχωρήθην πολὺ, κατεχόμενος μάλιστα καὶ ὑπὸ τινος φόδου. Εἶχον μὲν ἥδη στερράν ἀπόφασιν νὰ διαπράξω τὰ πάντα, ἀλλ' ἐσκεπτόμην τίνι τρόπῳ ἐπρεπε νὰ ἐνεργήσω. «Ἐπρεπε πρῶτον νὰ φωνάω: «Ποῦ πᾶς; Στάσου! οὐδίλει ἡ σὲ φονεύω!» ἡ μᾶλλον εὐθὺς νὰ κτυπήσω ...»

«Ημην ἔτοιμος, ἔκλινα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀλλὰ ἥμισεια, μία, παρῆλθεν ὥρα, καὶ ἥδη τὸ αἷμά μου ἥρξατο ἐφοδυγάζον, ἡ ἔξαψίς μου καταπιπουσα. Ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ, ὅτι δι' τοῦ ἥρξατο ἐφοδυγάζον, ἡ ἔξαψίς μου καταπιπουσα. Εἶπε τὸν τῶν σκιάς ταπεινοφύλλων καὶ πρώτη προσθήσατο τὴν σκιάν περὶ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς καὶ τοῦ ὄντος σκιάς της στρογ-

θέσιν μου καὶ περιῆλθον τὸν κῆπον. Καὶ κατὰ συντυχίαν ἡσυχία ἀπόλυτος ἐπεκράτει εἰς τὰ πέρηξ· πάντες ἔκοιμῶντο, καὶ αὐτὸς ὁ κύων μας, κουβαριασμένος εἰς τὴν εἰσόδον τῆς οἰκίας μας. Ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ ἐρειπωμένου τοίχου τοῦ θερμοκηπίου· ἐκεῖνεν δὲ ἴδων πρὸ ἐμοῦ τὴν εὑρεῖαν πλατεῖαν, ἀνεπόληπτα τὴν μετά τῆς Ζνιαΐδος συνάντησίν μου, καὶ ἔμεινα ἐκεῖ ἀφηρημένος καὶ κατεχόμενος ὑπὸ διαφόρων σκέψεων.

Αἴφνις ἐρρίγησα· ἥκουσα τὸν κρότον ἀνοιγομένης θύρας καὶ εἶτα τὸν ἐλαφρὸν κρότον θραυσμένου κλάδου. Δι' ἐνὸς ἀλλαγατος κατῆλθον τῶν ἐρειπίων καὶ ἔμεινα ὡς ἀπολειθωμένος εἰς τὴν θέσιν μου.

Βῆματα ἐσπεύσμενα, ἀλλ' ἐλαφρὰ ἐκ προφύλακτικότητος, ἥκουσθησαν ἐν τῷ κῆπῳ, καὶ ἥδη ἐπλησίαζον πρὸς τὸ μέρος μου.

«Ἴδου ἀυτοί! ἐπὶ τέλους!» διενοήθην, καὶ ἡ καρδία μου συνεστάλη.

«Ἐλαδον σπασμωδικῶς τὸ ἐγχειρίδιον ἐκ τοῦ θυλακίου μου, καὶ σπασμωδικῶς τὸ ἔξηγαγον τῆς θήκης του. Οἱ δῆθαλοι μου ἐκ τῆς ἐξάγεως ἐπληρώθησαν αἷματος καὶ αἱ τρίχες μου ἀνωρθοῦντο ἐξ ὄργης καὶ φόβου. Τὰ βῆματα διπυθύνοντο κατ' εὐθεῖαν πρός με. «Εκυψα, συσπειρωθεὶς ὅπως ριθῷ ἐπ' αὐτῶν. Εἰς ἀνήρ ἐπεφάνη...» «Ω Θεέ μου! ἥτον ὁ πατήρ μου!

Τὸν ἀνεγνώρισα παραχρῆμα, καίτοι εἶχεν ἀνεγείρει τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ χαμηλώσει τὸν πῖλον του μέχρι τῶν δῆθαλων. Διῆλθε πρὸ ἐμοῦ, βαδίζων ἀκροποδητεῖ, καὶ οὐδόλως μὲν παρετήρησεν, ἀν καὶ οὐδόλως ἥμπνην κεκρυμμένος· ἥμπνην ὅμως τόσῳ συνεσπειρωμένος, ὥστε ἥγιζον τὸ ἄδαφος.

Καὶ ἥδη ὁ ζηλότυπος Ὁθέλλος, ὁ ἔτοιμος νὰ κτυπήσῃ, νὰ φονεύσῃ, μετεβλήθη ἐν ἀκαρεὶ εἰς εὔπειθή μαθητήν.

Τόσον εἶχον πτοηθῆ ἴδων αἴφνις τὸν πατέρα μου, ὥστε δὲν παρετήρησα οὔτε πύθεν πῆροτε, οὔτε πιῦ μετέβαινε. Μόνον δ' ὅταν καθηδύχασα, εἶπον κατ' ἐμαυτόν: «Τί κάμνει ὁ πατήρ μου τέτοια ὥρα εἰς τὸν κῆπον;»

Ἐκ τοῦ φόβου ἀφῆκα νὰ ὀλισθῇσῃ τῶν χειρῶν μου τὸ ἐγχειρίδιον καὶ μάλιστα οὐδὲ τὸ ἀνεζήτησα πλέον. «Ημνη κατηρχυμμένος. «Ολη ἡ ἔξαψίς μου εἶχε καταπέσει ἐν μιᾷ στιγμῇ.

Ἐν τούτοις, ἐπιστρέψων εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἐπλησίασα τὸ κάθισμα, ἀπὸ τοῦ δοπίου ἐφαίνετο τὸ παράθυρον τῆς Ζνιαΐδος. Ἐπὶ τῶν στενῶν ὑελοπινάκων τοῦ παραθύρου ἀντηνακλᾶτο τὸ κυανόλευκον τοῦ οὐρανοῦ φῶς. Αἴφνις τὸ δωμάτιον ἐφωτίσθη καὶ εἶδον, εἶδον καθαρῶς, διὰ τὸ λευκὸν παραπέτασμα τοῦ παραθύρου ἐχαμηλώθη μετὰ προφύλακτικότητος ἔως κάτω, ὅπου ἔμεινεν ἀκίνητον.

«Ἄλλα τί σημαίνουν δλ' αὐτά;» ἀνεφώνησα σχεδὸν ἀκουσίως, ὅταν εὑρέθην ἐν τῷ κοιτῶνι μου. «Μήπως εἶνε ὄνειρον, ἡ καμμία σύμπτωσις, ...» Τόσον δὲ παράδοξοι καὶ δλῶς νέαι δι' ἐμὲ ἥδαν αἱ πληροῦσαι τὸν ἐγκέφαλόν μου ὑποψίαι, ὥστε δὲν ἐτόλμων νὰ παραδεχθῶ οὐδεμίαν ἐξ αὐτῶν.

ΙΗ'

Τὴν ἐπομένην ἡγέρθην μὲ μεγάλην κεφαλαλγίαν. Ὁ ἐρεθισμός, δὲν ηθανόμην τὴν προτεραιάν, εἶχεν ἔξαφανισθῆ, μεταβληθεὶς εἰς ἀδεβαιότητα καὶ θλίψιν, ἡς δύοιαν δὲν εἶχον μέχρι τοῦδε αισθανθῆ. Μοὶ ἐφαίνετο διὰ κάτι τι ἐντός μου ἀπέθηνσκε.

Φαίνεσθε σὰν κουνέλι, ἀπὸ τὸ δόποιον ἀφῆρεσαν τὸ ἥμισυ τοῦ μυαλοῦ του, μοὶ λέγει ὁ Λούσκιν, συναντήσας με καθ' ὅδον.

Εἰς τὸ πρόσγευμα παρετήρουν κρυφίως ως κλέπτης δὲ μὲν τὴν μπτέρα μου, δὲ τὸ πατέρα μουν. Ἐκεῖνος εἶχε τὴν συνήθη ἡρεμίαν του, καὶ ἐκείνη τὴν συνήθη ἐκφρασιν ὑποκρυπτομένης ὄργης. Ἐνόμιζον, διὰ ὁ πατήρ μου θὰ μοὶ ἀπέτεινε γλυκεῖς τίνας λόγους ως ἐνίστε συνειθίζε νὰ πράττῃ, ἀλλ' οὐτος μ' ἐστέρησε καὶ τῆς τακτικῆς καὶ ψυχρᾶς ἀκόμη θωπείας του.

«Πρέπει ἄρα γε νὰ τὰ διηγηθῶ δλα εἰς τὴν Ζνιαΐδα;» ἐσκέφθην. «Ἄλλ' ὅπως καὶ ἀν ἔχη τὸ πρᾶγμα, πᾶδα σχέσις μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἐμοῦ ἀπέπτη πλέον.» Μετέβην παρ' αὐτῇ καὶ οὐ μόνο, δὲν τὴν ἀφηγήθην τι ἐκ τῶν συμβάντων, ἀλλ' οὐδὲ τὴν εὐκαιρίαν ἔσχον νὰ συνομιλήσω κατ' ιδίαν μετ' αὐτῆς ως ἐπεθύμουν.

«Οι υιὸς τῆς γραίας πριγκιπίδσσης, δωδεκαετής μαθητής, εἶχεν ἔλθει ἐκ Πετεσθούργου ἵνα διέλθῃ τὰς διακοπάς. Ἡ Ζνιαΐς έθηκεν αὐτὸν εὐθὺς ὑπὸ τὴν προστασίαν μου.»

— Νὰ λοιπόν, ἀγαπητέ μου Βολώδια, (καὶ ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν μὲν ἐκάλει μὲ τὸ ὑποκριτικὸν τοῦτο δονομα), νὰ εἰς σύντροφος διὰ σᾶς. Σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸν ἀγαπᾶτε. Εἶνε ἀκόμη ὀλίγον ἀγριοκατάστητος, ἀλλ' εἶνε πολὺ καλὸς παιδί. Πηγαίνετε νὰ τοῦ δείξετε τὸν κῆπον, πηγαίνετε εἰς τὸν περίπατον καὶ λάβετε τὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν σας. «Ε; θὰ τὸ κάμετε αὐτό; εἰσθε τόσον καλός!»

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἔθηκε τὰς χειράς της ἐπὶ τῶν δύμων μου, τοῦθ' ὅπερ μοὶ ἐπέφερε μεγάλην ταραχήν.

Ἡ ἀφῆσις τοῦ παιδίου τούτου μὲ μετέβαλε καὶ ἐμὲ αὐτὸν εἰς παιδίον. Παρετήρουν σιωπηλός αὐτός, διὰ τὸ πρόσημο μὲ παρετήρει χωρὶς λέξιν νὰ προθέρῃ. Ἡ Ζνιαΐς ἐξερράγη εἰς γέλωτα καὶ μᾶς ὅθησε τὸν ἔνα πρὸς τὸν ὄλλον.

— Φιλοθῆτε λοιπόν!
Καὶ ἐνηγκαλίσθημεν.

— Θέλετε νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν κῆπον; εἶπον αὐτῷ.

— «Ἐὰν θέλετε, μοὶ ἀπήντησε μὲ φωνήν ερρίνον.

«Ἡ Ζνιαΐς ἐγέλασε καὶ πάλιν. Τότε δὲ παρετήρησα διὰ οὐδέποτε μέχρι τοῦδε εἶχε τὸ πρόσωπόν της τόσον ώραῖα χρώματα.

Μετέβην μετὰ τοῦ προστατευομένου μου εἰς τὸν κῆπον μας, εἰς τὸ μέρος ὃπου ὑπῆρχε παλαιὰ αἰώρα. Τὸν ἐκάθισμα ἐπ' αὐτῆς καὶ πῆροτε νὰ τὸν αἰώρω. Ἐκάθιστο ἐπ' αὐτῆς ἀκίνητος, μὲ τὴν ἐριούχου χρυσοστόλιστον στολὴν του, κρατῶν μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν χειρῶν του τὰ σχοινία.

— Δὲν ξεκουμβώνετε τὸν γιακά σας, τῷ εἰπον.

— «Α, δὲν μὲ πειράζει, εἰμεθα συνειθίσμενοι, μοὶ ἀπήντησε.

«Ωμοίαζε μεγάλως τὴν ὀδελφήν του, πρὸ πάντων δὲ οἱ δῆθαλοι του μοὶ ἔφερον συχνάκις εἰς τὸν νοῦν μου τὴν Ζνιαΐδα. Μοὶ ἐνεποίει ποιάν τινα εὐχαρίστησιν νὰ τὸν περιποιοῦμαι, ἀλλὰ συγχρόνως βαρεῖα θλίψις ἐπεκάθητο ἐπὶ τῆς καρδίας μου. «Πρόγιματι, τῷρα εἶμαι ως παιδίον! ἐσκεπτόμην. Χθές δύμως...»

Ἐνθυμηθεὶς τὸ μέρος, ἐνθα δέ τοι ἐγχειρίδιον, τὸ ἀνεζήτησα καὶ τὸ εὔρον. «Ο φίλος μου μοὶ τὸ ἔζητησε. «Ἐκοψε κλῶνον πρίνου καὶ κατασκευάσας ἐξ αὐτοῦ αὐλόν, πῆροτε νὰ παράγῃ διαφόρους πῆχους. Καὶ ἐγὼ δέ, ὁ Οθέλλος τῆς καρδίας, τὸν ἐμπήνην.

«Ἄλλα κατ' ἀντίθεσιν πόδον ἔκλαυσε τὴν ἐσπέραν διὰ τοῦ αὐτοῦ Οθέλλος ἐντός τῶν κειρῶν τῆς Ζνιαΐδος, δταν αὐτὴ συναντήσασα αὐτὸν εἰς τίνα γωνίαν τοῦ κήπου, τὸν πῆρωτησε διατί ἥτο τόσον κατηφής. Καὶ τόσον αἰφνίδιως μοὶ ἐπῆλθον τὰ δάκρυα, ὥστε ἐφοβήθην.

— Τί ἔχετε; μὰ τί ἔχετε λοιπόν, Βολώδια; ἐπανέλαβεν, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν τὴν ἀπήντων καὶ δὲν ἔπανον νὰ κλαίω, τὴν ἐπηλθεν ἥιδα νὰ φιλησῆ τὴν ύγράν ἐκ τῶν δακρύων παρειάν μου.

«Ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπόν μου, ψιθυρίζω μὲ διακοπούμενην ὑπὸ τῶν λυγμῶν φωνήν:

— Γνωρίζω τὰ πάντα! ἀλλὰ πρὸς τί λοιπόν μὲ ἐνεπαίζετε τόσον καιρόν; . . . Πρὸς τί ἔχετε ἀνάγκην τοῦ ἔρωτός μου;

— Εἶμαι ἔνοχος πρὸς ὑμᾶς, Βολώδια, εἰπεν. «Α! Βολώδια, εἶμαι πολὺ ἔνοχος! προσθετικεν ἐνούσια τὰς χειράς. Πόσον κακή, πόσον ζοφερά εἶνε ἡ διαγωγή μου!... Ἀλλὰ τώρα πλέον δὲν σᾶς ἐμπαῖζω. Σᾶς ἀγαπῶ, καὶ δὲν ὑποπτεύετε μάλιστα σεῖς πῶς καὶ διατί; . . . Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, σεῖς τί γνωρίζετε;

Τί ποδυνάμων νὰ τὴν ἀποκριθῶ; Ἰστατο πρὸς ἐμοῦ ὄρθια, παραπροῦσά με ἀσκαρδαυμένη. Καὶ δταν μὲ παρετήρει οὕτως, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἀνήκονταν εἰς αὐτὴν μόνον καὶ οὐχὶ εἰς ἐμαυτόν ...

Μετά ἐν τέταρτον τῆς Ζνιαΐδος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της, κυνηγοῦντες δὲ εἰς τὸν ἄλλον. Δὲν ἔκλαιον πλέον, ἐγέλων· ἀν καὶ μεθ' ὅλους τοὺς γέλωτας, ὑπὸ τὰ βλέφαρά μου ἀνέβλιζον εἰς τὴν δάκρυνά τινα.

Περὶ τὸν τράχηλον μου δίκην λαμποδέτου, ἔφερον ταίνιαν τῆς Ζνιαΐδος, κραυγὴν χαρᾶς δὲ μοὶ ἐξέφευγον δταν κατώθουν νὰ τὴν συλλάβω ἀπὸ τὴν ὁσφόν. «Ημνη εἰς τὴν διάθεσιν της, ὥδυνατο νὰ μὲ κάμηρ ὁ, τι πῆθεν.

ΙΘ'

Εἰς μεγάλην θὰ εὐρισκόμην ἀμπχανίαν ἐὰν μὲ παρεκάει τις νὰ ἀφηγηθῶ λεπτομερῶς τὶς ἐμέτοντες συνέδην καθ' ὅλην τὴν ἐπακολουθήσασαν τὸ ἀποτυχὸν νυκτερινὸν πραξικόπημά μου νύκτα.

(«Ἐπεται συνίχεια.»)

I. Σκαλιέργης